

[Socialministeren.]

være med til paa bedst mulig Maade at gennemføre navnlig Afsnittet om Ungdomsarbejdsløshedsforanstaltninger. Det er efter min Opfattelse en Folkeopgave, som vi alle bør kunne samles om.

A. Johansen: De væsentligste af de i Loven indeholdte Problemer har jo været debatteret ogsaa i dette høje Ting, selv om der er sket Ændringer i det fremsatte Forslag. Jeg vilde derfor finde det ubetimeligt, navnlig efter den højtærede Socialministers udførlige Gennemgang af Forslaget, at lægge Beslag paa Tinget paa et saa fremrykket Tidspunkt, som vi nu befinder os paa, saa meget mere som det Parti, jeg tilhører, er ganske indforstaaet med det Indhold, Lovforslaget har faaet i det andet høje Ting.

Den højtærede Socialminister nævnte, at man i videst muligt Omfang vil lade det Arbejde, der skal udføres, komme de Folk til gode, under hvis Fag det særlig henhører. Da der i det væsentligste bliver Tale om Jordarbejder og dermed i Forbindelse staaende Arbejder, vil det i Almindelighed sige Arbejdsmændene. Jeg erkender, at Arbejdsløsheden inden for denne Branche er af en saadan Karakter, at det berettiger til at give den en Præferencestilling over for offentlige Arbejder af den Art, her er Tale om, men jeg kan ikke undlade at tilføje, at det vilde være ønskeligt, om der ogsaa var Mulighed for, at de faglærte Arbejdere kunde blive betænkt med tilsvarende Foranstaltninger. Jeg er imidlertid ganske paa det rene med, at der her foreligger meget betydelige Vanskeligheder. Man kan jo ikke paa det industrielle Omraade, paa samme Maade som Tilfældet er her, give sig til at fabrikere noget, der ellers ikke skulde være brugt, i hvert Fald ikke for Tiden. Derfor kan jeg godt se, at det ad denne Vej vil være forbundet med uhyre Vanskeligheder ogsaa at komme de faglærte Arbejdere til Hjælp. Der gives imidlertid andre Maader. Det har jo vist sig, at der i de senere Aar er opstaaet Tilvækster til Industrien, som har kunnet komme Industriarbejderne til gode, og det er muligt, at man ad den Vej ogsaa vil kunne yde Hjælp til de paagældende arbejdsløse. Selv om jeg erkender, at Arbejdsløsheden gennemsnitlig blandt de faglærte ligger væsentligt under Arbejdsmændenes Arbejdsløshed, har vi oplevet Perioder, hvor ogsaa de faglærte har været ude i store Skarer, og hvor det vilde have været rart, om der havde været Mulighed for at finde Beskæftigelse til dem.

Med Hensyn til Lovens Varighed finder

jeg det ganske naturligt, at man i nærværende Tilfælde udstrækker den til 1941. Det har jo navnlig med Hensyn til Foranstaltninger mod Ungdomsarbejdsløsheden vist sig vanskeligt at etablere noget med kortsigtede Love. Jeg hilser derfor med Tilfredshed, at man forlænger Lovens Varighed, saaledes som sket i det foreliggende Lovforslag.

Jeg har kun disse faa Bemærkninger at gøre. Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Rahbek: Den højtærede Socialminister har Ret i, at det er et af Tidens allervigtigste Spørgsmaal, vi her behandler. Økonomisk betyder det jo meget, at saa mange Tusinder ikke selv bidrager til deres Underhold, men er henvist til at leve paa det øvrige Samfunds Bekostning. Naar dette overhovedet er muligt, maa de have Ret, som paastaar, at det slet ikke er daarlige Tider for Land og Samfund som Helhed, men at det kun er Fordelingsspørgsmaalet, der er noget i Vejen med. Hvis det virkelig var daarlige Tider, saa tror jeg vanskeligt, Samfundet kunde bære den mægtige Arbejdsløshed, som vi har haft i de senere Aar.

Men der er jo en anden Side ved denne Sag, som er endnu mere alvorlig end den økonomiske, dette nemlig, at et forholdsvis stort Antal af de arbejdsløse kan betegnes som langvarigt arbejdsløse, hvis Forhold ikke paavirkes væsentligt af Sæsonsvingninger, hvilket paa godt Dansk vil sige, at de nærmer sig til at kunne betegnes som kronisk arbejdsløse.

En anden Gruppe arbejdsløse, som Lovforslaget tager Sigte paa, er de unge. Dette, at nogle Tusinde unge overhovedet ikke lærer rigtigt Menneskearbejde, er efter min Mening saa langt alvorligere end det rent økonomiske, da de Værdier, der her gaar tabt, slet ikke kan maales i Penge eller Penges Værd.

Ansaret for, at vi er kommet ud i disse Tilstande, har man diskuteret i det andet høje Ting, og jeg skal for min Part ikke foranledige denne Diskussion genoptaget her, men blot udtale som min Mening, at hvis Regering og Rigsdag er enige i det, jeg her har sagt, maa man fra alle Sider være villig til at gaa ind i en fordomsfri Drøftelse af Problemerne med det Formaal at finde Midler og Veje til Modvirkning af den Demoralisation, der ellers vil blive Følgen. Jeg ved godt, at dette med den fordomsfrie Drøftelse er lettere sagt end gjort, at liberalt indstillede Mennesker ikke